ఆ వాళే ఉత్తరం వచ్చింది మా చెల్లెలి దగ్గర్నుంచి; ఆమరునాడు మెయిల్లో వస్తానని, స్టేషనుకు బావని రమ్మని వ్రాసింది. ఉత్తరం చదివేయగానే అప్రయత్నంగా పట్టలేని సంతోషం కలిగింది. ప్రతియేటా ఒస్తాననే రాసే దిగాని రావడం హుళిక్కైయ్యేది. గాని ఈఏడు ఎలాగో తెగించినట్లుంది. మా చెల్లి కళ్యాణి బరంపురంలో S. S. L. C చదువుతూంది. మా అమ్మ, నాన్న వద్దుండి. నేను అత్తవారింటికి వెళ్తున్నప్పుడు, ఈ యేడాది public పరీక్షలు అయిపోవగానే తప్పకుండా రావాలి అని press చేసి, దానిచేత promise చేయించుకొని మరీవచ్చేను. మాట నిల్పుకుంది. పరీక్ష బాగా వ్రాసేనంది— వస్తానంది. ఇంకేం మూడు నెలలపాటు మాతో కలిసుంటుంది. మా చిట్టి సుళువుగా మా చెల్లితో ఆడుకోడం అలవాటుపడుతాడు.

ఇంతలో ఆయన వచ్చేరు. రాగానే నన్ను చూచి- "సరసూ! (నా పేరు సరస్వతి ఐనా మావారు మాత్రం "సరసూ" అనే తన అనందంకోసమట, పిలుస్తారు) ఏమిటివిశేషం- ఇనాళ అంత సరదాగా ఉన్నావు. ఏమైన బుద్ధిపుట్టిందేమిటి" అని కొంటెగా నవ్వుతున్నారు.

ఓసారి సిగ్గుపడి నాఒళ్లు నేను ముచుకొని — "కాదండీ..." అంటూ ఉత్తరాన్ని అందించా.

"ఇంకేం. మీ చెల్లి వస్తూంది. మీ ఇద్దరూ ఒకటై ఇక నన్ను గానుగ కట్తారు కాబోలు" అని ఉత్తరం పూర్తిచెయ్యగానే చిరునవ్వుతో remark చేసేరు.

ఆరోజల్లా ఓ నూతనోత్సాహంతో గడచిపోయింది. మరునాడు ఆయన్ని స్టేషనుకుపంపేను. మధ్యాహ్నం రెండు గంటలై యుంటుంది. కాఫీ ఫలహారం అంతా సిద్ధంచేసి, ద్వారంవద్దకొచ్చి నుంచున్నా, ఒచ్చేబండీ పోయేబండీ చూస్తూ. ఓ అయిదు నిమిషాలనంతరం ఓ జట్కాబండి ఒచ్చిఆగింది. బావా మరదళ్లు దిగేరు. దిగ్గానే "అక్కయ్యా!" అంటే "చెల్లీ!" అన్న పలకరింపులయ్యేయి. బండీవాడిచేత సామాన్నంతా ఇంట్లో పెట్టించేసి బండీవాడికి కిరాయిచ్చేసి పంపించేం.

సరదాగా మాట్లాడుకుంటూ, మధ్య మధ్య కిలకిలా నవ్వుకుంటూ ఫలహారం చేస్తున్నాం.

"అయితే కళ్యాణీ! ఈ యేడాది first గా pass అవుతానంటావు."

"అలాఅని నాకు మంచి ధైర్యం ఉంది బావా!"

"సరసూ! మీ చెల్లిని చూసైనా సిగ్గుతెచ్చుకోరాదూ" అన్నారు నా వైపుచూస్తూ.

"ఆ! నాకు చదివించకండా 3rd form తోటే ఆపేసేరుగాని లేకుంటే మాత్రం నేను ఈపాటికి ఓ బి. ఏ. pass కాకపోయుందునేమిటి. చిన్నప్పుడే మానాన్న నాకు పెళ్లిచేసేసి ఇంట్లో కూచోపెట్టేసేరుకదా మరి చదువెట్లా సాగుతుంది?"

"ఓహో! లేకపోతే చదివేసుందువు కాబోలు. పుట్టిందగ్గర్నుంచీ, 'పెళ్లోయి పెళ్లోయి' అని గోలపెడితే మరి చేసెయ్యరూ?"

"ఆ— మీతో అలా చెప్పేరు కాబోలు."

"పోనీ ఇదీ ఓమంచికేలే. చదువు మానేసి అంతత్వరగా వివాహం చేసుకున్నావు కనుకనే నీకూ ఓపట్టా లభించింది."

"ఏదీ?—అన్నా వెంకితనంకి.

"అదిగో—" అంటూ చాపమీద బొమ్మలతో ఆడుకొంటూన్న మా చిట్టిని చూపెట్టేరు. అందరం ఓసారి నవ్వుకున్నాం.

గుణం

వినోద

ఇలా ఓ మూడురోజులు గడచేయి-

"సరసూ! ఏమైనా చదువుకొన్న వాళ్లు చదువుకొన్నవాళ్లే" అన్నారు మాఆయన ఓనాడు నాతో. మా చెల్లి గదిలో నిద్రపోతూంది. మధ్యాహ్నం మూడుగంటల సమయం.

"ఏం?" అన్నా.

"చదువుకున్నవాళ్ళకు grace తో కూడుకొన్న ఓమాదిరైన glamour కల్గుతుంది. చూడు నీకన్న మీ చెల్లి ఎంతఅందంగా ఉందో."

నేను జవాబివ్వలేదు.

"నాకేగాని, మావాళ్లు అంత చిన్నప్పుడే నిన్నిచ్చి పెండ్లిచేయకండా ఉం

[illegible]ంటే, నేను మీచెల్లినే select చేసు[illegible]ని పెండ్లాడుందును." ఏదో ఆవేదన చూపెడుతున్నారు ముఖంలో,

నేను కొంచెంసేపు ఆలోచించి—

"ఏమండీ- నాకూ ఓ పొరపాటు జరిగింది. నాకూ ముందుగా పెండ్లి చేయకపోతే, నేను బాగా చదువుకుని, మిమ్మల్ని కాక—" నసిగేను.

"[illegible]వర్ని?"

"మీ అన్నయ్యను" అన్నా. నిజానికి ఆయనకు అన్నయ్య లేదులెండి.

ఒకరిముఖాలు ఒకరు చూచుకుని నవ్వుకున్నాం.

* * *

మాఆయనకు ఈఊళ్లోనే స్కూలు మేష్టరిపని. అతనికి వేసంగిసెలవులిచ్చి అప్పుడే పదిరోజులు కావస్తుంది. ఇంతలో మాచెల్లి కళ్యాణి వచ్చింది. ఇంకేం ఈ వేసంగిసెలవులు చాల జల్సాగా గడచిపోనున్నాయని అందరం ముచ్చటపడ్డాం. మాఆయన కథలు, నాటికలు వ్రాసేవారు. రోజూ మధ్యాహ్నం ఫలహారాలనంతరం హాలులో దూర దూరంగా కూర్చునేవాళ్ళం. తను రాసిననాటిని చదవి వినిపించేవారు. కొన్ని నాటికలు మాసరదాకే ఇంట్లో ప్రదర్శించుకునేవాళ్ళం. ఏమీ తోచకపోతే అతనికొచ్చిన Magazines చదువుకుంటూ ప్రక్కలమీద వ్రాలేవాళ్లం. రాత్రుళ్లు పేకాట వేసేవాళ్ళం-తప్పితే సినిమా ఉండనేఉండేది.

రోజులు ఉత్సాహంగా పరుగెడుతున్నాయి. మా ఆయన మా చెల్లెలి అందాన్ని పొగడనిరోజు లేదు. మా చెల్లెలి అందంలో తనుఆనందాన్ని పొందుతున్నట్లు మొదట్లో కాకపోయినా ఆఖరాఖరికి అనుమానించసాగాను.

ఓనాడు ముగ్గురం సినిమాకెళ్ళేం. ఆయనకు కుడివైపున చెల్లీ, ఎడమవైపున నేనూ కూర్చున్నాం. గాని మనస్సంతా ఆయనమీదనేఉంది. ఆటవుతున్నంతసేపూ వీళ్ళిరువురనూ కనిపెట్టూనే ఉన్నాను.

ఆమరునాడు—చెల్లిని పిల్చి 'ఇందుకా మాఇంటికి వచ్చేవు' బావతో సరసాలాడడానికా? నా సంసారం చక్కబెట్టేటట్టున్నావే" అని గట్టిగా చెప్దామనుకున్నాను. గాని ఆముఖంలోని nobility chastity స్ఫురించి నోరు తెరవలేకపోయాను.

* * *

ఆనాడు ఆదివారం. సావిడి తుడుస్తున్నది కాపది లక్ష్మి. చిట్టితో ఆడుకుంటూ సావిట్లో ఓమూలన చాపమీద కూర్చున్నాను. కళ్యాణి గదిలో కూర్చుని ఏమిటో చదువుకుంటూంది. రివ్వున గాలివీచింది. గది ద్వారంలో నుండి ఎగురుతూవచ్చి ఓకాగితం నా ఒళ్ళోపడింది. వెంటనే చెల్లి గదిలోనుండి ఇవతల కొస్తున్నట్లు అడుగుల చప్పుడైంది. చటుక్కున ఆకాగితాన్ని తీసి దాచేసేను ఒళ్లో. గబగబా ఇవతల కొచ్చి, "అక్కయ్యా! ఇలా ఏదైనా ఓకాగితం ఎగిరొచ్చిందా" అంది.

"చూడలేదే—చిట్టి ఏదోచెప్తుంటే వింటూ కూర్చున్నా," అనేసి ఏమీ ఎరుగనికిదానిమల్లే ఊరుకున్నా. కాపదాన్ని అడిగింది. అదీ ఎరుగనంది.

"పోనీ, ఎగిరి వీధిలోకిపోయిందా?" అని మెల్లగా గొణుక్కుంటూ వీధిలోకి ఓసారి వెళ్ళి నలువైపులా పరికించి, నిరాశతో తిరిగివచ్చేసింది. తను గదిలోకి వెళ్లిపోయింది; నేను మరో అయిదు నిముషాలకల్లా వంటింట్లోకి జారుకున్నా. మెల్లగా కాగితాన్ని విప్పేను అందులో ఇల్లాగుంది—

"కళ్యాణీ! ఎంతకాలం ఇలా వృధా చేయటం. మీ అక్క మనల్నిద్దర్నీ close గా కనిపెట్టూంది—మనకు వీలు చిక్కనివ్వకుండా చేసేస్తున్నాది. ఇవాళ త్వరగా పడుకుందాం, ఏవిధమైన కబుర్లులేక. అర్ధరాత్రివేళ...!

ఇట్లు,
నీ శ్రేయోభిలాషి.
మోహనరావు.

నా ఒంటిమీదుగా జర్రెలు, తేళ్లు ప్రాకుతున్నట్లుంది. కంటివెంట నీళ్లు గిర్రున తిరిగేయి. క్రోధం వేడికి కన్నీళ్లు ఆవిరైపోయినాయి. దార్లాలోచనలో మునిగిపోవగానే క్రోధం చల్లారింది. గాని దేహమంతా యేదో ఆవేశంలో నుంది. (సశేషం)